

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА

11

ВСТУП

СУТНІСТЬ ІННОВАТИКИ

15

РОЗДІЛ 1

ПЕРЕМКНІТЬСЯ

на дизайнерське мислення і впевнену творчість

25

РОЗДІЛ 2

НАВАЖТЕСЯ

замінити страх на відвагу

47

РОЗДІЛ 3

СПАЛАХНІТЬ

Від чистого аркуша до відкриття

73

РОЗДІЛ 4

ЗРИВАЙТЕСЯ З МІСЦЯ

Не плануйте — дійте

111

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 5

ШУКАЙТЕ

не обов'язок, а пристрасть

147

РОЗДІЛ 6

СПІВПРАЦЮЙТЕ

у творчо впевнених групах

169

РОЗДІЛ 7

РУЩАЙТЕ

Творча впевненість на практиці

201

РОЗДІЛ 8

ЩО ДАЛІ?

Творча впевненість на щодень

229

ПОДЯКИ

239

ПРИМІТКИ

243

АВТОРИ ФОТО Й ІЛЮСТРАЦІЙ

275

ПОКАЖУЧИК

279

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Передмова до українського видання

Кожен з нас креативний тією мірою, якою йому це дозволяє суспільство.

У дитинстві я дуже любив малювати, особливо змальовувати улюблені об'єкти. Пам'ятаю, як у перших класах школи прилітав додому одразу після занять, щоб устигнути подивитися наступну серію «Трансформерів». У батьків був відеомагнітофон, на який я записував цей мультсеріал, щоб ставити на паузу епічні моменти і змальовувати їх. У початковій школі викладали малювання, і я дуже любив ці уроки. До того моменту, як нам задали намалювати глечик. Я дуже серйозно поставився до завдання, витратив на нього багато часу і намалював глечик, який сподобався і мені, і моїм батькам. За цю роботу я отримав «задовільно» — найнижчу оцінку в класі... Відтоді я більше не малював. Ніколи. Я просто прийняв думку вчителя, що у мене немає таланту до малювання. Така цілком звична історія для суспільства, у якому я виріс, майже збила мене з дороги до життя, про яке я мріяв, життя-пригоди, у якому дії й експерименти — одна з найбільших цінностей. Я безмежно вдячний своїм батькам, які підтримали мене в той момент, і хоча відтоді я не малював, я продовжував експериментувати в інших сферах. В останніх класах школи я власноруч зібрав інфрачервоний датчик, який під'єднувався до комп'ютера і за допомогою якого можна було виконувати різні команди (наприклад, регулювати гучність звуку), використовуючи пульт від будь-якого телевізора. Я страшенно пишався собою, коли зміг продати цей пристрій за величезні на той час гроші — 100 гривень. У майбутньому мені пощастило ще більше: у своїй групі Київського політехнічного інституту я зустрів таких самих зсунутих з глузду людей, як і я. Один із них став моїм партнером, з яким ми створили ZEO, і другом на все життя.

Книжка, яку ви тримаєте в руках, допомагає зрозуміти природу людської креативності і відкрити її в собі.

Юрій Двойнос,

керуючий партнер компанії ZEO Alliance,
співзасновник освітнього проєкту ZEO University

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

У далекому грудні 1997 року я вкотре змінив школу. Ми стояли всім шостим класом у коридорі біля кабінету з табличкою «Інформатика». Проззвенів дзвоник, ми зайшли в клас, і тоді я вперше в житті побачив його — x486. На ньому стояв MS-DOS з оболонкою Windows 3.11. І цього було досить, щоб поринути в новий неймовірний світ. Як для художника полотно і пензлик, комп'ютер став для мене безмежним засобом реалізації моїх ідей. Усе було дуже просто: ти уявляв собі щось і потім його реалізовував. Це міг бути малюнок у графічному редакторі, гра або веб-сайт. Щоб це зробити, я просидів не одну ніч, але, врешті-решт, кінцевий результат мене надихав.

Минуло двадцять років, і нічого не змінилося. Як і раніше, я фантазую і створюю. Тому секрет креативності для мене — у можливості мріяти і реалізовувати. Бути трохи дитиною, щоб уявити ідею, і дорослим, щоб утілити її в життя. Найголовніше ж те, що ця можливість є у кожного з нас. Дуже часто ми дорослішаємо і починаємо вважати, ніби мріяти, як дитина, — це смішно й несолідно. І в результаті займаємося буденними речами, які нас не надихають: здобуваємо не ту освіту, яку хотіли, влаштовуємося на нецікаву роботу, одружуємося з людьми, яких не кохаємо. Кінець кінцем, те, що нас не надихає, змушує нас забути про свої мрії.

Якщо запитати успішних людей, що їх робить такими, у них буде одна спільна риса — вони займаються тим, що приносить їм радість. Як у дитинстві, коли нас цікавило тільки це.

Ми сподіваємося, що завдяки цій книжці більше людей зможуть зберегти або відродити в собі навички творчого мислення, знайти професію, яка дасть їм пристрась і радість, а світ дізнається про більше талановитих українців!

Слава Коломейчук,

керуючий партнер компанії ZEO Alliance,
співзасновник освітнього проєкту ZEO University

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПЕРЕДМОВА

Цю книжку написали двоє братів, які трималися одне одного все життя. Малими влітку ми разом грали за бейсбольну команду нашого містечка посеред штату Огайо, а взимку будували снігові фортеці. До чотирнадцяти років ми ділили спільну кімнату — разом розвішували плакати з маслом по соснових стінних панелях в обжитому підвалі, які часто трапляються в будинках на Середньому Заході. Ми вчилися в одній школі, були в одному скаутському загоні, разом їздили з батьками на відпочинок на озеро Ері, а якось навіть «дикунами» подорожували з батьками і двома сестрами в Каліфорнію й назад. Ми разом розібрали на деталі безліч речей, а дещо навіть потім зібрали до купи.

Однак тісний зв'язок між нами і певні життєві збіги не означають, що наші шляхи були геть однакові. Девід завжди трохи вибивався з шаблону. У старших класах йому найбільше подобалися уроки образотворчого мистецтва. Разом з друзями він грав у місцевому рок-гурті The Sabers. З нагоди весняного карнавалу в Університеті Карнегі-Мелон він споруджував із фанери велетенські скульптури, які нагадували музичні автомати й дідові годинники. Він заснував фірму під назвою Intergalactic Destruction Company¹ того самого місяця, коли в прокат вийшли «Зоряні війни», щоб разом із приятелями займатися будівництвом під час літніх канікул. Просто так він намалював на задній стіні нашого будинку три густо-зелені смуги, і вони досі там, хоча відтоді минуло сорок років. А ще Девід завжди обожнював робити неповторні подарунки, напри-

¹ Intergalactic Destruction Company — дослівно: компанія «Міжгалактичне руйнування» (тут і далі цифрами позначено примітки перекладачки; авторські примітки — в кінці книги на с. 243).

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

клад, якось він змайстрував для своєї дівчини телефонний апарат, який міг дзвонити тільки на Девідів номер, незалежно від того, на які кнопки вона натискала.

А от Том, навпаки, пішов стежкою, яка здавалася традиційнішою. Здобувши гуманітарну освіту в коледжі, він збирався вступати в юридичний виш, якийсь час спробував себе в бухгалтерській фірмі, потім працював в одному з IT-підрозділів General Electric. Здобувши MBA, він влаштувався консультантом з управління і дуже багато працював з таблицями даних. Кожна його наступна робота була начебто більш-менш передбачуваною — з погляду і щоденних обов'язків, і довгострокових перспектив кар'єрного розвитку. Та згодом він перейшов у світ дизайну і виявив, що фарбувати, виходячи за контури, набагато цікавіше.

Увесь цей час ми підтримували тісний зв'язок і спілкувалися майже щотижня, навіть коли жили за півтора десятка тисяч кілометрів одне від одного. Коли Девід перейшов у дизайн та інноватику і заснував фірму, з якої потім виросла IDEO, Том трохи допомагав вести справи, доки навчався в бізнес-школі, а потім, 1987 року, повністю віддався спільній діяльності. Фірма відтоді дуже виросла, а ми й досі працюємо разом: Девід був виконавчим директором, потім головою ради директорів, а Том керував кількома напрямками, серед яких маркетинг, бізнес-розвиток і сторітелінг.

Історія цієї книжки почалася у квітні 2007 року, коли Девідові, старшому з нас, зателефонував лікар і сказав одне з найстрашніших слів у лікарському словнику — «рак». Девід саме був у школі з донькою — допомагав її одноліткам-дев'ятирічкам придумувати новий дизайн рюкзака; він зумів ще годину поговорити зі школярами, перш ніж усвідомив страшну новину. Йому діагностували рак горла, і шанси пережити це випробування дорівнювали 40 відсоткам.

У той час Том у Сан-Паулу щойно закінчив презентацію перед двома тисячами менеджерів. Зійшовши зі сцени, він увімкнув телефон, і той одразу задзвонив. Почувши невтішну новину від Девіда, Том скасував решту південноамериканських відряджень і негайно поїхав в аеропорт. Він мало чим міг допомогти, але однаково хотів якнайшвидше повернутися додому і побачитися з Девідом.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Ми завжди були близькі, та Девідова хвороба зробила нас майже нерозлучними. Наступні кілька місяців хіміотерапії, опромінення, гідратації, знеболювання морфіном і, зрештою, хірургічної операції ми бачилися ледве не щодня; бувало, безкінечно говорили, а бувало, не промовляли і двох слів. У Стенфордському онкологічному центрі ми зустрічалися з іншими пацієнтами, і дехто з них урешті-решт програв у битві з раком. Усі наші думки були про те, що Девідів час теж невідворотно спливає.

Коли і є в цій історії щось хороше, то це те, що рак примушує глибоко обдумати все пережите, власні мету й призначення. Усі наші знайомі, які перемогли рак, розповідають, що їхні погляди на життя помітно змінилися. Під кінець року, коли Девід відновився після операції, ми вперше побачили, що посунути рак кудись подалі на задвірки нашого життя цілком можливо. Усвідомивши цю радісну ймовірність, ми запряглися, що коли Девід виживе, ми разом зробимо дві речі, які не стосуватимуться лікарів і лікарень. По-перше, ми разом поїдемо у відпустку в якусь іншу країну — такого в дорослому житті ми не робили ніколи. По-друге, ми пліч-о-пліч працюватимемо над яким-небудь спільним проектом і в такий спосіб поділимося своїми ідеями одне з одним і зі світом навколо.

Відпустка наша була незабутньою: протягом тижня ми побували в Токіо й Кіото. Там ми відкрили для себе найкраще з того, що може запропонувати сучасна й стародавня японська культура. А спільним проектом стала книжка, яку ви тримаєте в руках.

Чому саме про творчу впевненість? За тридцять років роботи в IDEO ми помітили, що інноватика може бути одночасно цікавою і вдячною справою. Та коли дивишся на нестримний плин свого життя і розмірковуєш, який спадок залишиться по тобі, можливість поділитися з іншими здатністю творити здається цілком гідною метою. Коли 2007 року Девід боровся з раком, ми весь час запитували себе й один одного: «Навіщо ми живемо на цій планеті?» Ця книжка почасти дає відповідь на це питання. Достукатися до якомога більшої кількості людей. Подарувати майбутнім новаторам можливість прислухатися до своєї пристрасті. Допомогти людям і організаціям уповні розкрити свій потенціал і виховати в них здатність творити впевнено.

Девід і Том Келлі

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>